

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika
Válková

Indie

*Královna
z
Džhānsí*



Ilustrace
Petr Kopl

bambóok

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM



Veronika Válková

Indie

Královna z Džhānsí



bamb**o**ok



JE MI DVANÁCT, CHODÍM DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DOSPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TETOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TETOU NĚJAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMU SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.



A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠÍ PŘÍŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNÉ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVÍ TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘÍŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VŽDYCKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELIKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBÝVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

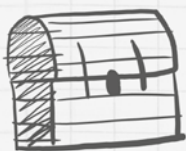
VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPIILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BRÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKA, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ



MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍŤU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.

TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:



Atlant
Historický
od
.....
..
.....
Sešfaweng



OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNÍČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNÉ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A RŮZNÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY, PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNAŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VŽDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VŽDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. MYSLELA JSEM, ŽE JE V TOM NĚJAKÁ LOGIKA, ALE ATLAS NEJSPIŠ FUNGUJE PODLE NĚČEHO ÚPLNĚ JINÉHO. NĚKDY - ALE OPRAVDU JEN NĚKDY - TO VYPADÁ, ŽE PLNÍ PŘÁNÍ. TŘEBA KDYŽ JSEM SE CHTĚLA ZNOVU POTKAT S NĚKÝM V MINULOSTI, KDO MĚ MÁ OPRAVDU RÁD, TAK MI TO DOPŘÁL. A KDYŽ JSEM SE O NĚKoho V MINULOSTI ÚPLNĚ STRAŠNĚ ŠÍLENĚ MOC BÁLA, TAK MĚ TAKY POSLAL PŘESNĚ NA TO MÍSTO A DO TOHO OKAMŽIKU. ALE JINAK ZATÍM FAKT NEVÍM.

JO A BARČA. TEĎ UŽ STOPROCENTNĚ VÍM, ŽE SE MNOU DO TÉ MINULOSTI CESTUJE JAKO ČLOVĚK. A VODÍ MĚ ZPÁTKY DOMŮ. ČÍM DÁL VÍC CHCI ZJISTIT, KDO TA KOČKA VE SKUTEČNOSTI JE - A JAKÉ SE MNOU VLASTNĚ MÁ ÚMYSLY. PROTOŽE ONA BEZPOCHYBY NĚJAKÉ MÁ...







Kapitola 1



Byla sobota.

Bára měla soboty radši než neděle. Protože sobota je první volný den po pracovním týdnu, zatímco neděle je poslední volný den před pracovním týdnem.

Takže bylo super, že je sobota. Koukla na hodiny. Půl desáté.

Vyklouzla z postele, obula si bačkory s psími čumáky a připlácla ucho na dveře ložnice rodičů. Minimálně tatínek ještě rozhodně spal. Bylo by to slyšet, i kdyby stála metr ode dveří. Nechápala, jak to, že tohle řezání pilou maminku nebudí. Opatrně sešla dolů do kuchyně. Opatrně proto, aby si nešlápla na uši a nespadla. Tedy na uši na těch bačkorách, ne na svoje vlastní.

Zřejmě ještě spala i maminka, protože dole panovalo hrobové ticho.

Bára v záchvatu láskyplné péče o rodičovstvo nastavila překapávač, prostřela k snídani, uvařila si kakao a pak na podnose odnesla nahoru dva šálky kávy.

„Dobré ráno!“ zacvrlikala, když si obratně jednou nohou otevřela dveře do ložnice, aniž by se přitom polila horkou kávou.

Tatínek se posadil a zamžoural jako rozespálé kotě.

„Ženo, myslím, že se naše dcera domákla, že se blíží Vánoce,“ usoudil, „a bude mít nějaké požadavky.“

No jo, uvědomila si Bára. Vždyť jsou už od středy za týden!

„Jo? Můžu? Nebo už pro mě něco máte? Nemáte? Mám vám to napsat?“

„Co?“

„No ty dárky! Já bych potřebovala nějakou knížku o husitech a vůbec hodně tlustou o dějinách a latinský slovník a kurs předení a asi bych se potřebovala začít učit jezdit na koni a...“



Tatínek sebou plácl zpátky do peřin.

„Říkal jsem ti, že ji máme prodat do cirkusu.“

„Ber to z té lepší stránky,“ zabručela maminka, která ještě ani neotevřela oči. „Chce knihy a vzdělávací kurzy. Taky by si mohla přát výlet do Disneylandu.“

Bára zastříhala ušima.

„A to by šlo?“

„Nešlo,“ ujistil ji tatínek.

„A ty knížky?“

„Uvidíme.“

„Když budu hodná?“

„Jestli chceš být opravdu hodná,“ ozvala se zase maminka, „tak si dneska doplň všechno, co jsi ve škole zameškala, když jsi byla nemocná. Zítra pojedeme na vánoční nákupy, potřebujeme sehnat něco pro babi jizerskou a pro tetu Mirku a tak. Hodnou Báru vezmeme s sebou.“

„Hodná Bára vám udělala snídani,“ nezapomněla Bára zdůraznit své zásluhy. Ale představa zítřejších nákupů vůbec nebyla špatná. Taky potřebuje sehnat ještě nějaké dárky a možná by si mohla vyškemrat nový deník, protože ten brokátový s pávy už je skoro popsáný. Bodejť by ne, když je tam dvacet osm bohatě ilustrovaných zápisů...

Bára si odnesla kakao do pokojíčku a udělala si pečlivý seznam toho, kam ve škole došli, když chyběla, a co by tedy měla dohonit. Pak usoudila, že tímhle by sobota fakt začínat neměla, zatížila seznam stojánkem na tužky s pandou a potichu, aby nevyhláskala rodičovstvo z ložnice, se vykradla na půdu.

Barča ležela na židli a myla si kožíšek. Špičky chloupků měla mokré, zřejmě se sem teprve před chvilkou vrátila z nočních toulek po zasněžené zahradě.

„Že se ti chce v tom sněhu běhat,“ podivila se nad tím Bára. Už tu bydleli přes tři měsíce, a pořád ještě nepřišli na to, kudy se Barča na půdu dostává. Tatínek soudil, že možná vyleze po kaštanu a pak z jeho větve přeskočí do okapu a protáhne se nějakou škvírou pod střechou. Bára se rozhlédla, jestli někde neuvidí mokré t'ápoty, jejichž stopování by jí tuto záhadu pomohlo rozřešit, ale marně.

Vykoukla z vikýře.



Zahrada se choulila pod nadýchanou sněhovou peřinou a na cihlovém sloupku v plotě seděl obrovský načechraný zrzavý kocour. Podíval se nahoru, a když spatřil Báru ve vikýři, něco řekl. Nebylo slyšet co, ale Bára viděla, jak otevřel tlamičku. Jako by se ptal, jestli s ním Barča může jít ven.

„Barčo, ty tu máš nápadníka?“ zeptala se kočky, která jí nevěnovala ani tu nejmenší pozornost. Když Bára znovu vyhlédla z vikýře, kocour byl ten tam. Zbyly po něm jen stopy ve sněhu.

Bára si sedla na zem k truhle s atlasem.

„Já vím, že bych se měla učit, jenže se mi nechce,“ svěřila se Barče. „Tak až za chvíli. Teď by se mi chtělo někam, ale nevím kam. Nemohla bys mi už konečně říct, jak ten atlas funguje? Jako že bych se přenášela někam, kde buď budu užitečná, nebo to tam bude zajímavé...“

Barča zívla, čímž chtěla očividně naznačit, že ji Bára svými řečmi obtěžuje a nudí.

„Dobře, no, když mi nechceš pomoci,“ trhla rameny Bára. „Však já na to jednou přijdu. Tak někam... kamkoliv.“

Otevřela atlas skoro na poslední stránce a sáhla na mapu. Půda kolem ní se zahoupala a zmizela.





Kapitola 2



Byla v lese.

V docela světlém listnatém lese. Některé stromy měly listy podobné akátům, ale akáty to nebyly. Rozhlédla se kolem sebe, jestli jí čirou náhodou atlas nedopřál ten luxus a nepostavil ji na nějakou pěšinku, ale to ani omylem. Nezahlédla nic, co by jí pomohlo nějak se zorientovat.

Když člověk zabloudí v lese, musí najít nějaký potůček a vydat se po proudu, vybavila si jednu ze základních pouček pro přežití. Protože potůček časem člověka dovede k nějakému lidskému příbytku. Tato rada je velmi moudrá, leč má dva háčky. První tkví v tom, že člověk musí ten potůček najít. Druhý je v tom, že první lidský příbytek může být pěkně daleko po proudu. I tak už se jí v minulosti několikrát vyplatilo se téhle rady držet, nebyl tedy důvod, proč by to tentokrát neměla zkusit znovu.

Jdeme hledat potůček, rozhodla se tedy a srdnatě vykročila.

Vzápětí uslyšela varovné *dřííp* a něco ji zatahalo za sukni. Tedy ono to proběhlo opačně, nejdřív ji něco zatahalo za sukni a pak se ozvalo *dřííp*. Zastavila se, aby prozkoumala rozsah škod. Při té příležitosti zjistila, jaký *outfit* jí atlas nadělil tentokrát.

Málem ji trefil šlak.

Měla na sobě vanilkově žluté šaty, což by samo o sobě nebylo nijak strašné. Ani to, že měly na sukni tři řady volánů a končily někde pod koleny. Jenže ta sukne měla tvar skleněného poklopu na syrečky. Prostě dokonalá polokoule. Když na ni Bára sáhla, rozhoupala se. Jako stínítko na lampě. Přejela po ní dlaněmi a pod lehounkou mušelinovou látkou ucítila nějakou konstrukci. Rychle sukni vyhrnula, následně vykasala i spodničku a pak to konečně spatřila.



Pod spodničkou byla krinolína tvořená drátěnými obručemi spojenými látkovými pásky. Obruče byly pružné a daly se zmáčknout do oválu a pak se zase bez problémů narovnalý. Skrze obruče hleděla Bára na další spodničku, která už nebyla tak objemná a zpod níž vyčuhovaly... Právě, nefalšované, bílé, skoro ke kotníkům dlouhé a kraječkami nazdobené bombardáky.

No to ne! zděsila se Bára, když porovnála délku sukně a délku bombardáků a vyšlo jí, že ty bombardáky zpod sukně čouhají minimálně o dvacet centimetrů. Nebo víc. To je hrůza! Proboha, kdy byla móda nosit něco jako... jako krajkové jégrovky, a ještě aby byly vidět pod sukní?!

Pokračovala v průzkumu. Na nohou měla měkké botky ze světlé kůže s tmavou špičkou, vysoké nad kotníky, takže sahaly skoro ke krajkům těch bombardáků. Šněrovaly se na vnitřní straně. Dále byla obdařena velmi jemně pletenými bílými punčochami, které, jak zjistila, když si pořádně zmuchlala krinolínu, aby mohla vykasat ty bombardáky, sahaly nad kolena, kde byly ukončeny ozdobně vyplétaným lemem. Pod koleny je jistila uvázaná stužka.

Krinolína byla skutečně nejen lehoučká, ale i vcelku tvárná. Dala se připlácnout rukama na boky, aby bylo možné projít dveřmi, a díky těm látkovým proužkům, které jednotlivé obruče spojovaly, se dala i poskládat, kdyby ji Bára potřebovala vyhrnout vepředu nebo po straně nebo vzadu. A hezky se houpala. To Báru bavilo. Nejdřív zkoušela s krinolínou houpat ze strany na stranu a pak ji roztočila, jako když se cvičí s obručí, a šlo to taky. Jen se opět ozvalo to *dřííp*. Což bylo způsobeno skutečností, že stála velmi blízko trnitému keři, o který se jí – už podruhé – sukně zachytila. A protože byly šaty ušité z opravdu jemné, téměř průsvitné látky, bylo to zachycení *fatální*, tedy osudné: V jednom volánu už zely dvě nepěkné skoby.

Přestala s krinolínou blbnout a pro jistotu od keře trochu poodstoupila, aby dokončila prohlídku své garderoby a mohla vyrazit.

Živůtek šatů byl přiléhavý, s krátkými rukávky tvořenými dvěma volány. Široký věčkový výstřih by téměř odhaloval ramena, kdyby Bára pod žlutými šaty neměla bílou krajkovou halenku se stojáčkem a s mírně se rozšiřujícími dlouhými rukávy. Na hlavě jí seděl široký slamák, který přidržovala široká saténová stuha stejné barvy jako



šaty. Byla tak dlouhá, že i přes pompézní mašli uvázanou pod bradou sahala Báře hodně pod pás.

Jo, tak v tomhle si dovedu představit, jak elegantně cupitám někde po pískem vysypané cestičce v parku, pomyslela si Bára. Ale v lese?

Leč nedalo se dělat nic jiného než vydat se hledat potůček. Bára tedy vykasala krinolínu až do pasu a splácla ji do co nejužšího tvaru, vzala na milost bombardáky, díky nimž nehrozilo, že by si zdrápala nohy o podrost, a vykročila. Vzpomínka na doby, kdy jí byl nafukovací kruh tak velký, že si ho musela přidržovat podobně jako teď krinolínu, byla velmi vlezlá.

Sotva udělala pár kroků, v trávě to zašustilo a po kmeni stromu vyšplhala malá, roztomilá, na zádech pruhovaná veverka se štíhlým ocáskem. Zastavila se, aby se ujistila, že ji Bára nehodlá sežrat, pak si svůj pobyt na stromě rozmyslela, seskočila dolů a zmizela v podrostu.

To je burunduk, uvědomila si Bára. Veverka burunduk. Než začala cestovat časem, byla bytostně přesvědčená, že jednou půjde studovat veterinu, protože ji bavila všechna možná i nemožná zvířátka. A dost trpce nesla, že jí rodiče doma dovolili jen želvu Píďu. Takže burunduka poznala. Taky věděla, že je to zemní veverka, tudíž sice umí obratně lézt po stromech, ale spíš se pohybuje po zemi. Proto nemá tak huňatý ocásek jako rezavé, hnědé a černé veverky v českých lesích. Ty ho používají jako kormidlo i padák při skákání z větve na větev.

Trochu zklamaná, že burunduk zmizel, pokračovala dál.

Les nebyl hustý, ale plný protivného roští, kterým se s krinolínou prodíralo dost obtížně. Bára už ani nepočítala, kolikrát uslyšela to protivné *dřííp*. Potůček pořád nikde.

A pak se kdesi v lese ozval naprosto příšerný zvuk. Asi jako kdyby někdo zatroubil na poněkud poničený klakson. Málem upadla, jak se lekla.

Otočila se, zaslechla další *dřííp* a mezi stromy zahlédla pohyb. Rozbušilo se jí srdce.

Je tu něco živého a divně to řve.

Člověk ne, ten vydává jiné zvuky.

Propátrávala očima les, a kdyby mohla zrakem odhrnout každý lísteček, každou větvičku, udělala by to. Jenže takovou superschopnost neměla. Nakonec se ukázalo, že to není potřeba, protože strašidelný



vřískot se ozval znovu a ve stejný okamžik se ten tvor, který ho vydával, těžkopádně vznesl a s námahou mávaje křídly se usadil na větvi asi tři metry nad zemí.

Nebylo divu, že mu let dal takovou práci, nesl totiž skoro dvoumetrovou vlečku zelenkavě lesklého peří.

Byl to totiž páv.

Z výše svého bidýlka zavřískal znovu.

Bára si oddechla.

Páv není nebezpečný. Jen příšerně řve. Asi tu má někde pávice a chtěl je varovat před vetřelcem, tedy před Bárou.

Co ale dělá páv v lese? zamyslela se Bára. Pávi se obvykle vyskytují buď v zoologických zahradách, nebo v zámeckých parcích. Tady to nevypadá ani na jedno. I když, hodně opuštěný a zanedbaný kout nějakého parku by to teoreticky být mohl...

Nebo ovšem taky můžu být někde, kde pávi žijí divoce, protože každé domácí zvíře bylo někdy divoké, než zdomácnělo, a pávi patří do stejné skupiny jako bažanti a jejich domovem je... Ano, jejich domovem je Indie.

Takže, pokud je to páv divoký, jsem s největší pravděpodobností v Indii.

To mám tedy radost, pomyslela si Bára. Tu radost měla – no, vlastně neměla – proto, že o Indii toho věděla pramálo. A to pramálo se teď rychle snažila dát dohromady.

V zeměpise se nedávno učili, jak vznikají pohoří. Paní učitelka Zounarová jim vysvětlovala, že třeba Himálaje vznikly vrásněním, jak se na Asii před mnoha a mnoha miliony let začala tlačit Indie. Paní učitelka říkala, že to byl proces velmi pomalý, že si nemají představovat, že tam Indie přijela rychlostí 20 km v hodině, a Jílek se ptal, proč zrovna dvacet. Paní učitelka zopakovala, že ne dvacet, že hodně pomalu, Jílek se tedy optal, jestli deset, paní učitelka vzdychla a pokračovala ve výkladu. Takže tohle Bára věděla o Indii ze zeměpisu. Že nedosahuje rychlosti ani 20 km v hodině.

Dále si vybavovala, že v Indii žijí fakíři, kteří spí na prknech, z nichž trčí hřebíky. To věděla mimo jiné z tatínkova oblíbeného staršího černobílého filmu *Fantom Morisvillu*, v němž měl fakír na starosti tygry, kterým Waldemar Matuška zpíval *pojd'te kočky, kočky*



s očky jako cvočky, pojd'te pěkně, čičičí, tou mou cestou kočičí a házel jim kousky masa, přičemž ten poslední kousek s plesknutím dopadl na čelo pána, kterého měly kočky s očky jako cvočky zkonzumovat. No, a ten fakír si rašplí brousil hřebíky na prkně a na dotaz, co to dělá, odpověděl: Lůžko si stelu.

Jiní fakíři také chovají kobry a hrají jim na píšťalky.

Z čehož vyplývá, že krom fakírů v Indii žijí i kobry.

Ovšem hlavním obyvatelem Indie byl podle Bářiných vědomostí Mauglí. Žil v džungli a s ním tam žili medvěd Balú, vlk Akéla, had Kaa, černý panter Baghíra, o kterém se Bára s bratranci do krve hádala, že je to *ta* Baghíra, zatímco oni tvrdili, že je to *ten* Baghíra, a, teď Báru zamrazilo, také strašlivý tygr Šér Chán.

Ano, v Indii žijí tygři.

Žijí v džungli.

Jsou pruhovaní, aby nebyli dobře vidět, a umí se plížit tiše jako kterákoliv jiná kočkovitá šelma. Špičáky mají dlouhé asi sedm centimetrů, tedy zhruba jako palec dospělého člověka. To nechcete mít zapíchnuté v zadku ani nikde jinde.

Bára cítila, jak pomalu kamení a buší jí srdce. Očima pročesávala džungli, protože od téhle chvíle les pokládala za džungli, konkrétně za džungli plnou lidožravých tygrů. Lidožravé tygry si většinou vychovají lidé sami, protože na vesničany se obvykle specializují šelmy, které byly lidmi zmrzačeny – přišly v pasti o nohu, kulka jim roztříštila čelist a podobně. Neuloví pak svou běžnou kořist, ale pomalého, měkoučkého člověka bez kopyt a rohů ano. Báru, která kvůli krinolíně ani nemohla lesem běžet, by snadno ulovil i bezzubý tygr se třemi tlapami. Jediný problém by spočíval v tom, jak ji zakousnout. Bára ovšem slyšela o kocourovi, který přišel o pravý horní a levý dolní špičák, takže nemohl myši zakusovat, a tak je nosil do lavůrku pod okap, kde je topil. Bezzubý tygr by ji tedy mohl odvléct k tomu potůčku, co hledá, a tam ji utopit. Nebo prostě prudce zatrást hlavou, jak to kočky s kořistí dělají, a tím jí strhnout vaz. Vlastně... měl by pak ještě jeden problém. Jak ji bez zubů sežrat. Což by asi vyřešil snadno, protože šelmy kočkovité mají drsný jazýček, takže kdyby ji olizoval dostatečně dlouho a dostatečně silně, posloužila by mu jako takové masové lízátko a nakonec by tu z ní



zbyla jen dohola olízaná kostřička. A kdo ví, jestli by se předtím zdržoval tím topením...

Zkusila nahodit záložní krizový program, ale jediným výsledkem bylo uvážení, že nehybným stáním na místě pravděpodobnost ulízení tygrem k smrti nijak významně nesníží, a tak se podstatně rozechvěleji než před chvílí vydala lesem dál.

Krom občasného křiku pávů a šustění burunduků se nic hodného její pozornosti nedělo. Tygři tu buď nebyli, nebo je Bára nezajímala, a tak se bez úhony dostala na kraj lesa. S úlevou dovolila krinolíně zaujmout původní tvar, upravila sukni, aby na konstrukci dobře seděla, s povzdechem spočítala trhliny na volánech, kterých bylo asi osm, tedy trhlin, ne volánů, a pak se rozhlédla po krajině.

Bylo takové normální letní horko, obloha bez mráčku, okolí rovinaté a plné políček, mezi nimi tu a tam osamělý strom, v dálce vesnička, v jiné dálce poměrně široká řeka.

Bára zamířila k vesničce. S horkou letní oblohou nad hlavou a lesem plným tygrů zdárně za sebou si chvíli připadala jako na prázdninách. Z nadšení, že ji v lese nic nesežralo, si prozpěvovala a skotačivě poskakovala směrem k vesničce, dokud...

... dokud nezaslechla dusot kopyt.

Ohlédla se.

Kde se tu ti jezdci vzali, neměla ponětí, ale ocitli se mezi ní a lesem, kam se tudíž nemohla běžet schovat. Ostatně les už byl stejně příliš daleko na to, aby tam doběhla dřív než kůň.

Jezdci si jí také všimli, koneckonců nevšimnout si žlutého poskakujícího pumliče uprostřed rovné krajiny by bylo vážným důvodem k návštěvě oční kliniky, a už k ní všichni mířili. Za okamžik ji obestoupili.

Koně bujně frkali a pohazovali hlavami. Hřívy měli spletené do copánků a deky pod sedly připomínaly perské koberce. Muži, kteří na nich seděli, svým vzezřením utvrdili Báru v přesvědčení, že se ocitla v Indii. Snědí, černoocí, černovlasí, černovousí. Tedy ti, kteří měli vousy, jinak spíš černokníratí. Někteří měli na hlavě turbany. Všichni byli po zuby ozbrojení a netvářili se vůbec přátelsky.

„Je to *Angréz!*“ volal vítězně jeden z nich, mladík sotva dvacetiletý. „Říkal jsem, že nikdo jiný takhle oblečený být nemůže!“



„Přineseme její hlavu *rání!*“ navrhl další a rovnou tasil zbraň. *Rání* znamenalo v jejich řeči něco jako vládkyně či královna, tomu Bára rozuměla.

„Ano, její hlavu *rání!*“ zajásal další. „V tom košíku, který na ní má přivázaný!“

Muži se rozchechtali, jen jeden se nespokojeně mračil.

„Dost!“ křikl na hulákající jezdce. „Zastrč meč, Čandrakante!“

„Proč nechce Vírdžít Singh udělat *rání* radost?“ zamračil se Čandrakant, ale poslušně zasunul meč do pochvy. „Sami přece nedávno všechny vybídli k boji proti *Angrézům!*“

„K boji proti *Angrézům*, nikoliv k vraždění dětí! Máš dobrý meč, Čandrakante, hleď, abys ho byl vždy hoden!“ sjel Vírdžít Singh Čandrakanta pohledem ostrým jako turecká šavle. „Hlavou té dívky bychom srdce *rání* neobveselili. Vezmeme ji s sebou celou a *rání* samy rozhodnou, jak s ní naložit. Bezpochyby je bude velmi zajímat, co tady dělá. Samotná hlava by jim nic neřekla.“

„Vírdžít Singh mluví moudře jako vždy,“ uznal Čandrakant. Bára byla sice Vírdžítovi vděčná, že Čandrakanta umravnil, ale chvílku jí trvalo, než pochopila, co vlastně Vírdžít říká. Došlo jí, že o *rání* mluví z úcty ve třetí osobě množného čísla, což Báře připadalo o něco komplikovanější než onkání a onikání. Protože když se někomu onká nebo oniká, tak se to používá, jen když se s ním mluví. Ale když se mluví o něm, tak ne. Nicméně si vybavila, že v jednom filmu, který se odehrával zřejmě kdesi na Moravě nebo na Slovensku v době, kdy děti rodičům vykaly, jedna holčička taky o mamince mluvila v množném čísle. Říkala *mamička by sa hněvali* místo *mamička by sa hněvala*, protože *mamička* holt byla množné číslo pořád. Vlastně *mamička boli* množné číslo.

„Vezmeš ji do sedla,“ rozhodl Vírdžít Singh.

„Ne!“ chtěla vypísknout Bára při představě, že by ji měl vézt chlap, který před chvílkou přišel s nápadem useknout jí hlavu, v čemž ho ostatní ještě podporovali. Ale něco jí našeptávalo, že by možná bylo strategické předstírat, že jejich řeči nerozumí, a tak se jala předstírat.

„*Angréz* – ona – na kůň,“ obrátil se k ní Vírdžít Singh lámanou angličtinou a ukázal na Čandrakanta.

Bára překvapeně zamrkala.

„Vý... vy mluvíte anglicky?“





„Ano,“ kývl Vírdžít Singh a ani se nenamáhal dodat nějakou skromnou frází typu *jenom trochu, jen pár slov* nebo *omluvte mou ubohou angličtinu*. „Angréz na kůň.“

To *Angréz* znamenalo ve Vírdžítově rodné řeči Angličan nebo Angličanka.

„Já s ním jet nechci!“

Vírdžít Singh se zamračil.

„Na kůň jet, Džhansí daleko.“

„No já bych na koni jela, ale ne s ním!“

Vírdžít se mračil ještě víc, protože asi Báře úplně nerozuměl. A tak na něj Bára ukázala prstem a řekla.

„Na váš kůň. Prosím!“

„Dobře,“ pokrčil rameny Vírdžít a pokynul jednomu z mužů, aby Báru vysadil za něj na koně. Krinolína poněkud komplikovala jak to, aby se Bára vůbec na koně za Vírdžíta Singha dostala, tak to, aby se tam *nějak* usadila. Původně doufala v *nějak důstojně*, ale pak to zredukovala na *nějak*. Krinolína se totiž dala všelijak zmáčknout, ale také si pružila po svém, takže se Báře sice podařilo obruče vpředu splácnout tak, aby se mohla Vírdžíta držet kolem pasu, ale místo toho, aby zbytek krinolíny ležel vzorně na koňském zadku, znenadání se vymrštil do pozice roztaženého pavího ocasu. Sukně a spodnička se tím pádem z krinolíny svezly a Báře nad hlavou trčely obruče jako svatozář. Indové se chechtali jak protržení, jen Vírdžít, kterému se to dělo za zády a grotesknost celé situace tedy nemohl zcela docenit, zachoval vážnou tvář a pobídl koně. Jak se zvíře rozběhlo, obruče se rozkmitaly a v pravidelných intervalech plácaly Vírdžíta Singha do turbanu. Neobtěžoval se tomu věnovat pozornost. Později Bára z hloubi duše děkovala tomu, že přes bombardáky měla pod krinolínou ještě jednu spodničku, a děkovala přesně od chvíle, kdy zjistila, že bombardáky tvoří dvě nesešité na tkanici navlečené nohavice. To sice velmi usnadňuje chození na záchod v krinolíně, ale zároveň naprosto nezbytně vyžaduje, aby se ona krinolína nevznášela nad hlavou své nositelky.



Poměrně záhy se před nimi objevilo mohutně opevněné město. Bára odhadovala, že hradby jsou místy tak vysoké, že kdyby se k nim postavil autobus na výšku, bylo by to docela srovnatelné. Nad městem se tyčila pevnost, jejíž hradby budily ještě větší respekt než ty městské.

Projeli bránou a vstoupili do jiného světa.

Skoro jako by se dostali do mraveniště.

Ulice se hemžily lidmi, osly, vozíky, velbloudy, psy, nosítky a koňmi. Bára viděla ženy v pestrobarevných *sáří*, ženy se závoji přes obličej, mladé dívky s černými copy silnými jako ruka v dlouhých sukních a krátkých živůtcích, muže v turbanech i bez turbanů, s vousy po pás i hladce oholené, ozbrojené i beze zbraní, a mezi nimi se proplétala i temně bronzová těla těch, kteří se spokojili jen s jedním kusem látky kolem hlavy a druhým kolem boků, takže připomínali oživlé sochy. V tom všem mumraji, křiku a randálu se občas volným krokem nevzrušeně procházely krávy, kterým všichni uhýbali z cesty. Jednou zahlédla, jak se jedna z nich, krásně plavá a s tmavými skvrnami kolem očí, jako by byla nalíčená, přiloudala k prodáváči zeleniny a začala mu tu zeleninu žrát, pochopitelně bez placení. Místo aby popadl nejbližší klacek a dobytče s řevem odehnal, dobrý muž se mu poklonil a vypadalo to, jako by byl kravskou návštěvou poctěn. Krávy se nerozpakovaly lehnout si a přežvykovat, kde se jim zrovna uráčilo, a tak se jim museli vyhýbat i Vírdžítovi jezdcí. Nevypadalo to, že by je to popuzovalo.

Nebyly tu však jen krávy. Přímo uprostřed tržiště se procházelo velké, světlé, vlastně skoro bílé zvíře s nebezpečně vypadajícími rohy a s hrbem nad lopatkami. Podle toho hrbu Bára naprosto bezpečně identifikovala zebu. Zebu je hrbatá kráva, vysvětloval jí kdysi tatínek. Prostě jako naše kráva, akorát s hrbem, který slouží k podobnému účelu jako hrb velbloudí. Bára se tehdy ptala, jestli je dítě od zebu krávy zebátko a pán od zebu krávy zebák, a tatínek odtušil, že nikoliv. Že je prostě zebu kráva, zebu tele a zebu býk. To poslední Báře utkvělo, ale trochu jinak, než to tatínek myslel, takže od té doby tomutourovi říkala zebubík.

Krom barev a hemžení, z nichž přecházely oči, a křiku a kraválu, z nichž pro změnu přecházely uši, na Báru ze všech stran útočily



nezvyklé pachy, takže jí přecházel i nos a byla moc ráda, že jí nepřechází také žaludek. Na ulicích se vařilo a smažilo, kolem prodavačů jídla postávali zákazníci, hodovali a povykovali na sebe, aby se v tom hluku vůbec slyšeli. Nejen na tržistiích, ale i ve všech ulicích, kterými projížděli, bylo nepřeberné množství prodavačů. Někteří měli zboží vyskládáno jen tak na zemi na rohožích, jiní na dřevěných stolech, majitelé obchůdků v domech měli pro své zboží vyhrazenou místnost v přízemí, která se většinou celou stěnou otevírala do ulice. Někteří ve svých krámcích i bydleli, to se dalo poznat podle toho, že vzadu měli postel nebo jen nějaké deky na spaní, a pokud zboží, které prodávali, také sami vyráběli, měli tam i dílnu. Kovotepci, řezbáři...

Prodírali se davy, uhýbali kravám, psi zase uhýbali jim, a pomalu se z tržiště a širších ulic dostávali do užších uliček, jimiž neproudilo tolik lidí, nedoléhalo sem tolik křiku a nepražilo sem tolik slunce. Domy tu byly nějak výstavnější, krámky v přízemí chyběly, zato vrata domů byla bytelná a připomínala skoro hradní brány. Bára si oddechla, protože tady po ní všichni okatě nezírali a nepokřikovali na ni. Byla přesvědčená, že kdyby se nevezla na koni za Vírdžitem Singhem, obklopená dalšími asi pěti nebo šesti ozbrojenými jezdci, zdejší obyvatelé by neváhali a klidně by si ji i ošmatali. A kdyby to bylo v Bárině současnosti, tak by si ji bezostyšně fotili a natáčeli na mobily. Možná by si s ní i pořizovali selfička.

Pak se ocitli spíš na náměstí než na tržišti, protože se tu nic neprodávalo, a zamířili k výstavnějšímu domu, který vypadal jako takový lepší a ozdobnější činžák na Vinohradech, v jakém bydlela teta Mirka. Na rozdíl od něj měl sice jen dvě patra, zato místo dveří bránu a u brány stráž. Stráž nejspíš Vírdžita znala, protože ho bez okolků pustila dovnitř. V průjezdu, kterým bylo vidět na zahradu lemovanou podloubím, sesedli z koní a předali je sluhům, kteří okamžitě přiběhli a stejně jako celé město i oni Báru okukovali, no, spíš doslova očumovali, aniž by se snažili být alespoň trochu nenápadní. Bára byla šťastná, že si může urovnat krinolínu do původního tvaru, a taky se jí trochu ulevilo, že si Vírdžít Singh rozmyslel brát ji za tou královnou, kterou těší dárkové koše s usekanými hlavami. Na druhou stranu netušila, kde se to ocitli. Možná v sídle nějakého správce nebo ministra nebo tak, u kterého musí Vírdžít tu návštěvu u královny teprve domluvit.



Střežena Čandrakantem a ostatními jezdci poslušně následovala Vírdžita po schodech nahoru. Tady Vírdžit prohodil pár slov s jedním honosně oblečeným pánem s notně prokvetlým knírem. Ten se na Báru přišel podívat dokonce zblízka.

„Jednal jsi moudře, Vírdžíte,“ potřásl pak turbanem, až zachrastily šňůry perel, kterými ho měl ověšený. „Dovedu tě k *rání* hned.“

Bára čekala, že se vrátí ke koním a pojedou do paláce, ale operlený chlapík pohybem ruky propustil – no, spíš zahnal – Vírdžítovy muže a jeho a Báru vedl do sálu, který měl na jedné straně okna na náměstí a na druhé do zahrady, pestře malovaný strop, podlahu pokrytou měkkými koberci a polštáři a řady oblouků ho rozdělovaly na menší části. Krom dveří, kterými vstoupili, z něj vedly už jen jedny jediné. Stěna kolem nich byla vyzdobená obrázky nějakých bájných bytostí, květin a – to Báru velmi zaujalo – vyložené barokních stolních hodin. Na každé straně dveří byly vyobrazeny jedny. Stačila si všimnout, že na těch vlevo je za deset minut dvanáct a na těch vpravo přesně tři, ale naprosto nechápala, proč tomu tak je.

Přede dveřmi jim operlený knírač nařídil, ať počkají, a vklouzl dovnitř. Za chvíli byl venku.

„*Rání* poroučejí, abys dívku přivedl,“ vyřídil Vírdžítovi a pobídl ho, aby vstoupil.

Ocitli se v menším, rohovém sálku s vysokým stropem, jehož stěny i strop byly do posledního místečka pokryté malbami květin. Umělci, kteří místnost zdobili, je poskládali do jednotlivých panelů oddělených štukovými rámy, každý panel s jiným vzorem, někde byly vázy s květinami, někde umně propletené květinové vzory. Jako by na stěnách visely luxusní perské koberce. Jedno okno bylo dokořán, aby sem šlo světlo a vzduch, ale okenice těch proti vchodu byly zavřené, protože se z té strany opíralo do budovy slunce, takže kdyby byly otevřené, za chvíli by se tu nedalo vydržet.

U ozdobného stolku seděla mladá žena, něco probírala s mužem, pro nějž se perfektně hodilo označení důstojný stařec, a při rozhovoru si dělala poznámky. Pero namáčela v mosazném nebo bronzovém kalamáři, k němuž bylo řetízkem připevněné víčko – no, spíš takový kovový špunt, na kterém seděla soška páva s krátkým ocasem, takže asi nebyl zrovna v toku. Páv, ne špunt. Kalamář byl docela velký,



bezpochyby těžký a v případě potřeby by se dal s úspěchem použít jako zbraň. Uhlově černé vlasy měla žena stažené dozadu a upravené do drdůlku ozdobeného množstvím šperků. V uších se jí houpaly velké náušnice, připomínající zvonečky nebo malá zlatá stínítka stolních lampiček, a v nose šperk, ze kterého Bára nedokázala spustit oči. Dírkou v levém chrípí si totiž protáhla něco jako oválnou náušnici zdobenou kamínky a perličkami. Šperk byl tak velký, že jí visel až přes horní ret. Muselo to cinknout pokaždé, když se chtěla napít ze sklenice. Na sobě měla bílé, zlatem protkávané *sári* a pod ním bílou halenku s krátkými rukávy. Nesahala jí ani k pupíku.

Bára věk dospěláků neuměla dost dobře odhadovat, ale téhle kromobyčejně krásné paní bylo sotva třicet. Obrovské černočerné oči jí lemovaly husté dlouhé řasy, nos měla jemně modelovaný a poměrně malý, takže bylo s podivem, že jí ho ta těžká ozdoba ještě neutrhla.

Jakmile vzhlédla, Virdžít se jí hluboce a pln úcty uklonil. Bára usoudila, že je na místě pukrle, a vzorně ho provedla.

„Vidím, že mi toho vezeš víc než zprávy z Órčhy, Virdžíte Singhu,“ poznamenala žena.

Virdžít kývl.

„Obávám se však, *rání sáhiba*, že obojí je víc pro starost než pro radost.“

Bára zamrkala.

Rání? Tohle je královna? V tomhle... *činžáku*? Královský palác si představovala trochu jako z *Pohádek Tisíce a jedné noci*, nebo alespoň jako... Hlubokou. I Veltrusy by stačily. Tohle bylo docela zklamání.

„Nečekala jsem mnoho,“ přiznala *rání*. „Přesto však... Jaká je odpověď?“

Bára úporně předstírala, že nerozumí ani slovíčku.

Virdžít zaváhal.

„Je to až tak zlé?“ zadívala se na něj *rání* ustaraně.

„Ne horší, než *rání* čekali,“ odpověděl Virdžít. „Ale neměli bychom snad před cizinkou...“

„Cožpak nám rozumí?“ podivila se *rání*.

„Opatrnosti nikdy nezbyvá, dcero,“ ozval se důstojný stařec.

„Zvlášť v těchto dobách.“



On snad poznal, že umím po jejich? hrklo v Báře a od té chvíle zařadila důstojného starce do kategorie *na toho si dávej bacha*.

„Máš pravdu, otče,“ kývla *rání* a náušnice jemně zacinkaly. „Vzkaz z Órčhy probereme později. Nuže, Vírdžíte Singhu, co mi o té dívce řekneš?“

„Nic o ní nevím,“ pokrčil Vírdžít téměř omluvně rameny. „Zahlédli jsme ji, když jsme přebrodili Bétvu, jen tak se procházela v polích. Usoudil jsem, že bude *rání* zajímat, kde se tu vzala, protože, pokud je mi známo, v Džhánsí už skoro rok žádní *Angrézové* nejsou. Vzali jsme ji tedy s sebou.“

Ani slovo o tom, že jí Čandrakant a kámoši chtěli na místě useknout hlavu, zaznamenala Bára.

Po očku Vírdžíta pozorovala. Měl úhledně zavínutý, sytě modrý turban, zpod kterého mu nevyčuhoval ani vlásek, dokonce ani uši, a velmi pečlivě upravený plnovous. Byl sotva starší než *rání*, ale husté vlnité modročerné vousy mu spadaly až na prsa. Mezi jiskrnýma očima mu trůnil ostrý orlí nos.

„To bylo rozumné rozhodnutí, Vírdžíte Singhu,“ pochválila ho *rání*. „A jsem velmi spokojená, že jste té dívce nezkřížili vlásek na hlavě. Nechci, aby se říkalo, že v Džhánsí trpím vraždění dětí.“

Pak se obrátila k Báře.

„A teď ty řekni mi, kdo jsi. Kde ses tu vzít, kde tvoji rodiče jsou...“ vybídla *rání* Báru a vybídla ji anglicky.

Báře málem vypadly oči z důlků. Zatímco Vírdžít dokázal zlámat pár anglických slovíček, *rání* mluvila plynně. S přízvukem, s chybami, ale mluvila.

„Odpověz!“ zamračila se *rání* a krásně vykroužené obočí se zlostně zvlnilo.

„Jmenuju se Barbara Blackcatová, tatínek je William Henry Blackcat a byl velitelem posádky v Inverness,“ spustila tedy Bára. Vzhledem k tomu, že se tu očividně vyskytují Angličané, rozhodla se v rámci věrohodnosti znovu použít svou sice ne anglickou, ale skotskou, a tudíž britskou identitu z výpravy do Skotska a vhodně ji zakomponovala do příběhu, který si stihla vymyslet cestou do města. „Ale už není velitel a teď obchoduje a my jsme jeli a přepadli nás lupiči a já jsem utekla do lesa a zabloudila jsem tam a vůbec nevím,



kde jsem a kde jsou tatínek a maminka,“ skončila a pro jistotu se rozbrečela, protože to na dospěláky zabírá.

„Lupiči?“ zpozorněla *rání*. „Nedovolím ve svém Džhání lupiče! Kde přepadli vás?“

„Já nevím, já to tu neznám!“ bulela Bára.

„Před jak dlouho, co vás přepadli?“

„Včera,“ plácla Bára.

„Možná ne lupiči byli,“ mračila se *rání*. „Možná povstali vojáci. Jak vypadali?“

„Takoví... takoví...,“ máchala bezradně rukama Bára. „V turbanech. Já si to nepamatuju, já jsem rychle utíkala!“

„Dobrá,“ natáhla se *rání* pro čistý papír. „Ještě jednou znovu řekni, jak se jmenuješ.“

„Barbara Blackcatová.“

„Otec?“

„William Henry Blackcat.“

„Odkud jste jeli?“

Karamba, zarazila se Bára. Odkud my jsme tak mohli jet? Jsem v Džhání, ale to je informace k ničemu, když nevím, kde Džhání je. No, *rání* má na sobě *sári*, lítají tu pávi, nosí se turbany a všichni jsou černovlasí, černoocí a někteří i hodně opálení... Ta Indie je fakt dost pravděpodobná. Tak honem, co víme o Indii krom toho, že se neřítí rychlostí dvacet kilometrů v hodině? Známe nějaké město? Alespoň hlavní město? No, *Rážeš Kútrapáli z Teorie velkého třesku* je Ind a je z Nového Dillí, takže Dillí je určitě v Indii.

„Z Dillí.“

„Z Dillí?“ nechtěla věřit svým uším *rání*.

Něco bylo zřejmě špatně, ale Bára netušila co.

„Z Dillí,“ zopakovala tedy. Protože co také měla říct jiného. Změnit to třeba na Paříž?

„A kam jste namířili?“

„Já si to jméno nepamatuju,“ pípla provinile Bára. „Ale prý tam obchody půjdou lépe, říkal tatínek.“

„Vzpomínej.“

„Nějak... od P? Nebo že by od K?“ plácala Bára, co ji napadlo.

